

Mno, kdyby nebylo bezohledných a tupých některých majitelů psů, tak by to tak hrozný zatím nebylo. Pravda doma jsou ztížené podmínky, ale pro tenhle moment si to zase docela sedlo. Rozjezd byl divokej a Rumíček se choval jak úplně pitomej o čemž svědčí následující fakt:

Na chalupě, kde to léta zná a ví a umí a nejde o nic složitýho (pro vysoce inteligentní vižlu, která chápe hned z první, že když mu uprostřed naší rozměrný zahrady hodíte přes plot do pole něco a řeknete mu přines, tak že má vypálit k brance, vyběhnout ze zahrady, oběhnout celou tu zahradu, tam to v poli najít a donést zpět) ho dostala do klinče situace, že stál na zápraží, já byla vně toho zápraží, za dřevěným hrazením a volala ho k sobě. S výrazem somnambula - tedy v jeho případě teď spíše somnambulíka - popošel vpřed za mou a..... narazil makovicí do hrazení. Koukal fakt jako ten bulík a nechápal ničehož. Natož to, jak se má odtamtud dostat ☐☐ Já taky nechápala. Kam se poděl můj bystrý hošíček? ☐ No kam, že jo.... ☐ .

Tak to bylo minulou sobotu. Tenhle víkend byl o poznání klidnější. Najeli jsme si do vyjetých kolejí a už se vědělo co a jak. Oba měli dosti nadupanej program, takže byli chvílema rádi, že jsou rádi. Rumíčkoví jsem napustila bazének, ať si má kde chladit horoucí hlavu a tělo a do hry se opět dostaly syrový kosti. Pro tentokrát už i Rumštajník projevil zájem a tak občas vznikaly sourozenecký tahanice, kdo bude mít kterou kostěčku. Při grilování oba vzorně posedali vedle nás na lavice a čučeli do vohně. No tak dobře, do vohně ne, je mi jasný, že čučeli na to maso na grilu, ale tak idylka to byla. Jen se člověk nesměl nechat moc ukolíbat tím, jak to dobře šlape, k čemuž díky docela poklidný atmosféře, byly bohužel sklony. Ale tak zatím jsme to ustáli. Jedeme dneska 17. den, takže už jsme za půlkou.

No a aby měli čoklidi taky trochu zábavy, zahrál si Brtník na pouťovýho prodavače balonků. ☐ Koupil pytlík s balonkama a na louce vždycky jeden nafouknul a dal do placu. Především docentka Talířová se mohla zbláznit a při nafukování řvala jak prorvaný Slapy. A při žonglování s balonkama ve vzduchu to občas vypadalo, že se přelomí vejpůl. Oba vždycky rozhodil fakt, že balon z ničehož nic udál prásk a..... zmizel ☐☐☐ . To jim nešlo do makovice, jak tak rychle mohl zmizet. Nejlepší, pokud se tak stalo ve větvích stromu, to pak lítali kolem a špekulovali, kam šel ☐ .

A teď tu oba - zmožený akcema, vedrem a háráním ležej na pelechu a chrápou. A já půjdu

taky, páč je milion hodin.